

**Tab. 3.** Průměrné roky milníků coming outu u vybraných neheterosexuálních skupin

	lesby cis ženy	gayové cis muži	bisexuální cis muži	bisexuální cis ženy	PQA+ cis ženy	PQA+ cis muži	průměr
n (M2 a M3)	421	611	71	349	114	8	
<b>M1: Průměrný věk uvědomění „nenormativní“ / stejnopohlavní přitažlivosti</b>							
	13,2	12,4	14,1	12,8	13,0	11,8	<b>12,87</b>
<b>M2: Průměrný věk prvního uvědomění si LGBT+ statusu či identity</b>							
průměr (roky)	15,5	15,2	15,8	15,4	14,4	14,4	<b>15,11</b>
rozdíl M1-M2 (roky)	2,3	2,8	1,7	2,6	1,4	2,6	<b>2,23</b>
<b>M3: Průměrný věk prvního oznámení LGBT+ statusu či identity dalším osobě („vnější coming out“)</b>							
průměr (roky)	17,1	18,5	17,2	16,4	15,7	15,6	<b>16,78</b>
rozdíl M2-M3 (roky)	1,7	3,3	1,4	1,0	1,3	1,3	<b>1,67</b>
rozdíl M1-M3	4,0	6,1	3,1	3,6	2,8	3,8	<b>3,90</b>

ovlivňovat nejrůznější faktory od potenciálně větší nejistoty, například vzhledem k souběžné přítomnosti heteronormativní přitažlivosti, po větší míru zpochybňování a marginalizace bisexuální identity v porovnání s gay a lesbickou identitou ze strany společnosti (26).

Pokud se omezíme pouze na průměrný věk, ve kterém vybrané skupiny začaly pociťovat neheteronormativní tj. neheterosexuální přitažlivost, pak bude interval mezi prvotním uvědoměním sexuální orientace (M1) a prvním pojmenováním LGBT+ identity (M2) zkrácený<sup>3</sup> a mít průměrnou délku o kolem dvou let. Naměřený interval byl nejdelší – 2,8 let u gayů (roli ale bude hrát významně vyšší podíl starších gayů (51≥; n = 41) ve výběrovém souboru, v porovnání se zastoupením leseb (51≥; n = 4). Naopak nejkratší – 1,4 let dlouhý byl u PQA+ žen. Jelikož interpretace zaznamenaných rozdílů mezi jednotlivými skupinami nebyla ambicí této spíše explorativní studie, přejdeme nyní k hodnocení třetího milníku (M3) – který můžeme rovněž nazvat laicky jako „vnější coming out“, přičemž ke druhému milníku se nadále budeme vztahovat zejména v ohledu zkoumání délky intervalu mezi M2 a M3 u různých podskupin.

### Třetí milník – vnější coming out

Jak vidíme v tab. 3, tak následně po uvědomění si vlastního LGBT+ statusu či identity, trvá průměrně ještě téměř další dva roky, než se příslušná osoba rozhodne se poprvé se svou neheterosexuální identitou svěřit nějaké další osobě – zpravidla kamarádovi či sourozenci. Z nejrůznějších výzkumů jasně vyplývá, že vůči rodičům a rodině mají neheterosexuální lidé

větší tendenci svou identitu skrývat, patrně z důvodu větší pociťované nejistoty a strachu z odmítnutí (27). Z výsledků vyplynulo, že tento první „vnější coming out“ proběhne průměrně ve věku necelých 17 let, přičemž výrazně dříve jej dosáhly PQA+ osoby (15,6 a 15,7 roku) a nejspíše gayové. Pokud se tedy podíváme na délku intervalu mezi první registrací neheteronormativní/stejnopohlavní přitažlivosti (M1) a pomyslný začátek vnějšího coming outu (M3), tak zjistíme, že se jedná průměrně o 3,9 let života mladistvých – nejkratší interval je u PQA+ žen a nejdelší u gayů, kterým průměrně zabere přes 6 let. V tuto chvíli ale začíná být již zřejmé, že je zapotřebí aplikovat celoživotní perspektivu (15, 28) a podívat se zvláště na vybrané věkové kohorty, neboť rozdíly u různých generačních skupin, které dospívaly v různých obdobích bylo možné na základě zahraničních výsledků předpokládat (3, 29–31). Po vzoru těchto studií jsme tak pro další analýzu rozdělili náš výběrový soubor do tří generačních skupin, přičemž zásadními vodítky pro jejich rozdělení byly zejména měnící se sociopolitické prostředí a diskurzivní kontext, ve kterém respondující dosahovali věku 20 let – který jsme stanovili jako práh mladé dospělosti.

Nejstarší generační skupinu tvořili osoby, které v době dotazování byly starší 51 let a tudíž dosáhli práhu mladé dospělosti ještě před pádem komunismu a železnou oponou. V této době byla dostupnost informací o neheterosexuální rozmanitosti vzácná a do značné míry patologizující, neboť jejich úplnou tabuizaci prolomovaly až zprávy o šířící se pandemii AIDS (32). Druhou generaci, kterou jsme definovali byly osoby, které dosáhly mladé dospělosti před rokem 2004

(tj. osoby, kterým bylo v době dotazování 36–50 let). Tento rok jsme stanovili jako uzavírající období před rozmachem sociálních sítí a digitálních médií, které významně ovlivnily způsob získávání informací a taktéž komunitní organizaci LGBT+ osob. Třetí, nejmladší generační skupinu jsme pak pojali jako tvořenou z osob mladších 35 let (včetně), přičemž dolní hranicí pro účast ve studii byl věk 15 let. U této generace jsme již předpokládali významné ovlivnění sociálními sítěmi a obsahy, které jim zprostředkovávají. Naše rozdělení do těchto generací bylo inspirováno nedávnou studií Frost et al. (33) z USA, ve které autorský tým rozlišoval rovněž tři generační skupiny: (1) generaci kulturní inkluze, která zahrnovala nejmladší věkovou skupinu zúčastněných ve věku 18–25; (2) generaci institucionálního pokroku, která prožila dětství a dospívání v době vrcholící epidemie AIDS; a (3) nejstarší generaci formování identity, kterou tvořili ti, kteří zažívali prostředí nepokojů a gay a lesbického osvobození vč. bezprostředních atmosféry tzv. Stonewallských nepokojů v roce 1969. V naší studii jsme ale pochopitelně kladli důraz na místní kontext, který se od toho v USA odlišuje.

Jelikož zahraniční studie rovněž v minulosti zaznamenaly významné rozdíly z hlediska genderu, rozhodli jsme se generační skupiny rozdělit na skupinu cis<sup>4</sup> mužů a cis žen. Například Henrickson (34) ve své novozélandské studii zjistil, že muži obecně pociťovali „odlišnost“ v mladším věku než ženy (průměrný věk 11,2 let oproti 14,3 letům) a k vnějšímu coming outu došli dříve než ženy (průměrný věk 18,7 let oproti 23 letům).

3 Z výsledků v předchozí části vyplynulo, že si dospívající uvědomí heteronormativní/různopohlavní sexuální přitažlivost o určitý čas dříve než tu neheteronormativní/stejnopohlavní. Lze usuzovat, že tato skutečnost je ovlivněna kulturou a intenzitou heteronormativní stigmatizace.

4 V kontextu LGBT+ afirmativního výzkumu by bylo necitlivé a tzv. cisnormativní, pokud bychom po vyloučení trans, nebinárních a dalších genderově rozmanitých respondujících (z důvodu snahy o oddělení otázek souvisejících s vývojem neheterosexuální identity od otázek souvisejících s rozvojem transgender či binárně nekonformních identit), nadále skupiny označovali bez přívlastku „cis“.